

τις τοῦ Ἀχιλλέως μετὰ τῆς Πολυξένης, καθ' ἣν φονεύεται ὁ ἦρωσ οὗτος ἐξ ἐπιβουλῆς ἐν τῷ ἐν Θύμβρη ναυῷ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὃν εἶχε μίανει πρότερον διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Τρωϊλοῦ.¹ Ἐν τούτοις ὅπως ποτ' ἂν ἦ, αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ Ἀχιλλέως εἶνε αὐτὸς ὁ Ἀπόλλων, ὁ προστάτης τῆς Τροίας καὶ τῶν Πριαμιδῶν, ὅστις τοσοῦτον ἐξοργίζεται ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Τρωϊλοῦ καὶ Ἐκτορος, ὥστε ληθμονεῖ καὶ αὐτὰς τὰς ὑποσχέσεις αὐτοῦ, δοθεῖδας κατὰ τοὺς γάμους τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Θέτιδος, πρὸς ἣν λέγει ὅτι δὲν ἠθελε συντελέσει εἰς τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ τῆς Ἀχιλλέως· καὶ ὅμως « αὐτὸς ὁ τὰδ' εἰπὼν, αὐτὸς ἐστὶν ὁ κτανῶν τὸν παῖδα τὸν ἐμόν », λέγει ἡ Θέτις².

(Ἀκολουθεῖ).

Π. Γ. ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ δ. φ.

Καθηγητὴς τοῦ γυμνασίου Μοναστηρίου.

Η ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑ.

(Ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ ἄρθρου **Εὐδαιμονία** τοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ ΜΕΛΙΣΣΑ ἀνεκδότου πονήματος τοῦ ἐκ τῶν συνεργατῶν ἡμῶν κ. Μ. Ε. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΥ).

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγούμενον ἀριθμὸν).

δ'. Πῶς κτᾶται ἡ εὐδαιμονία.

1. Δύναται τις νὰ ζῆσθ εὐτυχῆς, μόνον ἂν φέρηται κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς φρονήσεως, τῆς χρηστότητος καὶ τῆς δικαιοσύνης, δὲν δύναται δὲ ν' ἀσκήσῃ τὰς ἀρετὰς ταύτας, χωρὶς νὰ ἦνε εὐτυχῆς· ὥστε ὁ μὴ ὢν σώφρων, χρηστὸς καὶ δίκαιος ἐστὶ ἀναποδράστως δυστυχῆς.

Ἐπίκουρος.

2. Ἴνα μὲν εὐπλοῦσθωμεν, ἔχομεν ἀνάγκην κυβερνήτου καὶ ἀέρος, ἵνα δὲ εὐδαιμονήσωμεν, λογισμοῦ καὶ τύχης.

Κύψελος.

3. Ἀσχολήθητι ἐπιμελῶς εἰς τὸ νὰ δεσπόζης τῶν παθῶν σου, διότι τοῦτο εἶνε τὸ μόνον μέσον πρὸς ἐπίτευξιν τῆς εὐτυχίας.

D. CARON.

4. Πᾶσα εὐδαιμονία παρασκευάζεται διὰ θάρρους καὶ ἐργασίας.

BALZAC.

5. Οὐδεμία ἄλλη ὁδὸς ἄγει ἐπὶ τὴν εὐδαιμονίαν ἀσφαλέστερον παρὰ τὴν τῆς ἀρετῆς. Ἄν ἀφίκηται τις εἰς τὸ ποθητὸν τέγμα, εὐρίσκει τὴν εὐδαιμονίαν καθαρωτέραν καὶ ἡδυτέραν δι' αὐτῆς· ἂν μὴ τύχῃ τοῦ ποθομένου, αὐτὴ εἶνε ἡ παραμυθοῦσα αὐτόν.

J. J. ROUSSEAU.

6. Ἐν τῶν ἀσφαλεστάτων τῆς εὐδαιμονίας μέσων εἶναι νὰ γινώσκῃ τις νὰ διατηρῇ τὴν ἐκτίμησιν ἑαυτοῦ, νὰ δύναται ν' ἀτενίσῃ ὅλον αὐτοῦ τὸν βίον ἄνευ αἰσχύνης, ἄνευ τύψεως τοῦ συνειδότος, χωρὶς ν' ἀνευρίσκη ἐν αὐτῷ εὐτελεῖ τινα πράξιν, ἀδικίαν τινὰ ἢ βλάβην, ἣν προσεποιήσεν ἄλλοις καὶ ἣν δὲν ἐπινώρθωσε.

CONDORCET.

7. Τὴν εὐδαιμονίαν αὐτοῦ ἐργάζεται τις μόνον ἀσχολούμενος περὶ τῆς τῶν ἄλλων.

BERNARDIN DE SAINT-PIERRE.

8. Ἡ εὐδαιμονία ἀνίκει τῷ παρασκευάζοντι εὐδαίμονας.

DELLILLE.

9. Εὐδαιμονέστατος πάντων ἀνθρώπων ὁ ὑπὲρ τῆς πατρίδος θνήσκων.

Μαντιεῖον τῶν Δελφῶν.

10. Μὴ ἐλπίζε ποτὲ ἀνέφελον εὐδαιμονίαν, ἀλλὰ διάγραφον δεαυτῷ πρόγραμμα ἀγαθοεργίας, ὅπερ θ' ἀντιτάσθης πρὸς τὸ

1. Ἰδ. Ἰγνὸν μυθ. 110. Serv V. A. 3,322. Φιλόστρατον Ἐρ. 737. Περβλ. O. Jah: Ἀρχαιολογ. Ἐφημ. 1869, 1. ἐξῆς, ὅστις ἀποδείκνυσι τὴν μνηστειάν Ἀχιλλέως καὶ Πολυξένης ἐπὶ σαρκοφάγου τινὸς γεγλυμμένην.

2. Αἰσχύλ. παρὰ Πλάτωνι ἐν Πολιτείας 6' 383 B.

τῆς φύσεως, ὅπερ μᾶς καταδιώκει ἐνίοτε. Οὕτω θ' ἀνυψωθῆς, οὕτως εἰπεῖν, ὑπεράνω αὐτῆς διὰ τῆς ὑπεροχῆς συστήματος, ὅπερ ἐπανορθοῖ τὰς ἀταξίας τοῦ προγράμματος αὐτῆς. Θὰ ἦσαι εὐδαίμων τὴν ἐσπέραν, ἂν ἐποίνσας πλείοτερον ἀγαθὸν τοῦ ὑπ' αὐτῆς προσγενομένου σοι κακοῦ. Οὕτως εἶναι ὁ μοναδικὸς τρόπος τοῦ πρὸς τὸν βίον συμβιβασμοῦ. Πῶς νὰ μισήσῃ τις ὑπάρξιν, καθ' ἣν ἀποβαίνει ἡδὺς ἑαυτῷ, ὠφέλιμος γινόμενος τοῖς ἄλλοις;

DIDEROT.

11. Ἐν τῶν πρώτων μέσων ἢ μᾶλλον τὸ μόνον μέσον τοῦ νὰ ἤμεθα εὐδαίμονες εἶνε ν' ἀσχολώμεθα περὶ τῆς εὐδαιμονίας τῶν περὶ ἡμᾶς.

LABOUISSÉ.

12. Θεσιάζων τις τὰ πάντα εἰς τὸ καθῆκον αὐτοῦ, εἶναι βέβαιος ὅτι θὰ φθάσῃ εἰς τὴν εὐδαιμονίαν.

FLORIAN.

13. Ἡ ἠθικὴ εἶνε ὁ ἀληθῆς, ὁ μόνος κανὼν τῆς εὐδαιμονίας.

SANIAL DUBAY.

14. Τὸ ἀσφαλέστατον μέσον εἰς ἐπίτευξιν τῆς εὐτυχίας εἶνε νὰ μὴ ἔχη τις οὐδενὸς ἀνάγκην πρὸς τοῦτο.

L. J. LARCHER.

15. Μόνον διὰ τῶν στερηθῶν ἐπιτυγχάνεται ἡ εὐτυχία.

MME D'ARCONVILLE.

16. Τὸ μέσον τοῦ διελθεῖν ἡδέως τὸν βίον εἶνε ἡ προτίμησις τῶν ἐκ τῆς ἔξεως προερχομένων ἡδονῶν ἀντὶ τῶν ἐκ τῆς μεταβολῆς πηγαζουσῶν.

LEVIS.

17. Ἴνα ζῆ τις εὐδαιμόνως, ἔχει ἀνάγκην τέχνης, τάξεως καὶ μέτρου.

Πορτογαλικὴ παροιμία.

18. Ὁ ἄνθρωπος κατασκευάζει τὴν εὐδαιμονίαν αὐτοῦ ὡς ἡ μέλισσα τὸ μέλι αὐτῆς.

DESCHANEL.

19. Ἡ τέχνη τοῦ νὰ ἦνέ τις εὐτυχῆς συνίσταται εἰς τὴν τέχνην τοῦ διανέμειν τὴν ἐλπίδα καθ' ὅλον τὸν βίον, τοῦ συνεχίζειν ἀδιακόπως τὸν ροῦν αὐτῆς.

MME NECKER DE SAUSSURE.

20. Καλλιτέρα συνταγὴ πρὸς ἐπίτευξιν τῆς εὐδαιμονίας δὲν ὑπάρχει παρὰ τὸ νὰ λαμβάνῃ τις τὸν χρόνον ὡς ἐρχεται, τοὺς ἀνθρώπους ὅποιοι εἶνε καὶ νὰ ἦνε καλῶς διατεθειμένος πρὸς ἑαυτόν.

MME DU DEFFANT.

ε'. Πόθεν ἐξαρτᾶται ἡ εὐδαιμονία.

1. Ἡ εὐδαιμονία ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν συναισθημάτων μᾶλλον ἢ τῶν γεγονότων.

MME, ROLAND.

2. Ἡ εὐδαιμονία ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ψυχῆς, ἐκ τῆς καρδίας, ἐκ τοῦ πνεύματος καὶ ἐκ τοῦ σώματος. Ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ψυχῆς διὰ τῆς ἀρετῆς, ἥτις ἐμβάλλει ἡμῖν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν Θεόν· ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς καρδίας διὰ τῆς ἀγαθότητος, ἐξασφαλιζούσης ἡμῖν τὴν ἀγάπην τῶν ἄλλων· ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ πνεύματος διὰ τῆς εὐφροσύνης, τῆς ἐκπαιδεύσεως, τῆς τάξεως, τῆς οἰκονομίας· ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ σώματος διὰ τῆς ἐγκρατείας, ἥτις δίδει τὴν ὑγίειαν.

L. J. LARCHER.

3. Ἄς καθιστῶμεν τὴν εὐδαιμονίαν εὐκόλον· ἡ εὐδαιμονία ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ χαρακτῆρος ἡμῶν πολὺ πλέον ἢ ἐκ τῶν περιστάσεων τοῦ ἡμετέρου βίου.

4. Δὲν ἐξαρτᾶται παρ' ἡμῶν νὰ ἤμεθα εὐτυχεῖς, παρ' ἡμῶν ὅμως ἐξαρτᾶται νὰ ἤμεθα ἄξιοι τῆς εὐτυχίας.

L. J. LARCHER.

στ'. Ἡ χοῆσις τῆς εὐδαιμονίας.

1. Ὡςπερ οἱ ἐν εὐοδίᾳ πλέοντες ἔχουσιν ἔτοιμα καὶ τὰ εἰς τὴν τρικυμίαν ἀναγκαῖα, οὕτω καὶ οἱ φρόνιμοι τῶν εὐτυχοῦντων ἔχουσιν ἐτοιμάσει καὶ τὰ πρὸς τὴν ἀτυχίαν βοηθήματα.

Πλούταρχος.

2. Ὅταν πάντα σου τὰ πράγματα κατεσοδῶνται, ἀνάμενε μεταβολὴν, καὶ πάλιν, ὅταν ὑπὸ ἀπροσδοκίτων συμφορῶν περιβάλλῃσαι, φαντάζου τὰ χρυστὰ καὶ καλλιτέρα.

Νεῖλος.

3. Ὅταν εὐπλοῆς, τότε πρὸ πάντων ἐνθυμοῦ τὴν τρικυμίαν.

Ἄγιος Γρηγόριος.

4. Ἡ ταπεινὴ ψυχὴ ὑπὸ μὲν τῆς εὐμερίας χαυνοῦται, ὑπὸ δὲ τῶν συμφορῶν καθαιρεῖται.

Ἐπίκουρος.

5. Εὐτυχῶν μὴ ἔσο ὑπερήφανος, ἐν ἀπορίᾳ δὲ γινόμενος, μὴ ταπεινοῦ. Τὰς μεταβολὰς τῆς τύχης γίνωσκε νὰ φέρης γενναίως.

Φαβωρίνος.

6. Εὐτυχῶν ἔσο μέτριος, ἀτυχῶν δὲ φρόνιμος.

Κύψελος.

7. Πίστευε ὅτι οὐδὲν τῶν ἀνθρωπίνων εἶνε ἀσφαλές· οὕτως οὔτε ὅταν εὐτυχῆς θὰ χαίρης ὑπερβολικῶς, οὔτε ὅταν δυστυχῆς θὰ καταλαμβάνῃς ὑπὸ σφοδρᾶς λύπης.

Ἰσοκράτης.

8. Τῆς εὐτυχίας ὅπως τῆς ὀπώρας πρέπει ν' ἀπολαύωμεν, ὅταν ὑπάρχη.

Ἐπίδοκος.

9. Χαίρε διὰ τὰ ἐπερχόμενά σοι ἀγαθὰ καὶ λυποῦ μετρίως διὰ τὰ συμβαίνοντα κακά.

Ἰσοκράτης.

10. Ἐνθυμοῦ ὅτι πρέπει νὰ φέρονται πανταχοῦ ὡς ἐν συμποσίῳ. Ἄν αἱ παροψίδες ἔρχονται πρὸς σέ, ἔκτεινε τὴν χεῖρα καὶ λάμβανε μετρίως. Ἄν ὁ τὴν παροψίδα [περιφέρων] παρέλθῃ, μὴ ἀνάκοπτε αὐτόν. Ἄν δὲν ἔβησεν ἀκόμη μέχρι σοῦ, μὴ προχώρει πρὸς συνάντησιν αὐτοῦ, ἀλλ' ἀνάμεινε μέχρι τῆς πρὸς σέ ἀφίξεώς του. Οὕτως ὀφείλεις νὰ πράττης προκειμένου περὶ τέκνων, περὶ συζύγου, περὶ ἀρχῆς, περὶ πλοῦτου καὶ θ' ἀποδῆς ἄξιος οὐρανοῦ συμποσίου. Ἄν ὅμως δὲν λαμβάνης τὰ προσφερόμενά σοι, περιφρονῆς δὲ ταῦτα, οὐ μόνον θὰ ἦσαι ἄξιος οὐρανοῦ συμποσίου, ἀλλὰ καὶ ὑψηλότερον ἔτι θὰ ἀρθῆς· διότι ὅτε ὁ Ἡράκλειτος, ὁ Διογένης καὶ οἱ ἄλλοι προσηνέχθησαν οὕτως, εὐλόγως ἐκλήθησαν θεοὶ καὶ ἦσαν πράγματι τοιοῦτοι.

Ἐπίκτητος.

11. Ἴνα διατηρῇ τις τὴν εὐδαιμονίαν αὐτοῦ, πρέπει νὰ μὴ διακηρύττῃ αὐτήν.

A. KARR.

Ζ'. Ἡ τελεία εὐδαιμονία.

1. Οὐδεὶς ὑπάρχει ἄνθρωπος τελείως εὐδαίμων ἢ κακοδαίμων, τελείως κακὸς ἢ ἀγαθός.

Θέογνις.

2. Μέγα πρόσκομμα πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν εἶνε τὸ ν' ἀποβλέπῃ τις εἰς λίαν μεγάλαν εὐδαιμονίαν.

FONTENELLE.

3. Ἡ εὐδαιμονία δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Ὁ φανταζόμενος καθαρὰν εὐδαιμονίαν ζητεῖ οὐρανὸν ἄνευ νεφελῶν.

Σινικὸν γνωμικόν.

4. Δὲν συμβαίνει παρὰ τῇ εὐδαιμονίᾳ ὅ,τι παρὰ τῇ ἀρετῇ. Τὸ νὰ τείνη τις πρὸς τὴν ἠθικὴν τελειότητα εἶναι ὄρος, ἄνευ τοῦ ὁποῦ οὐδεμία πρόδοδος ἐν τῷ σταδίῳ τοῦ ἀγαθοῦ εἶνε δυνατή· τὸ νὰ ζητῶμεν ὅμως τὴν τελείαν εὐδαιμονίαν, τοῦτο εἶνε τὸ μέσον τοῦ νὰ ἡμεθα δι' ὅλον τοῦ βίου δυστυχεῖς. Ὡμεν λοιπὸν θερμουργοὶ καὶ ἀπληστοὶ ἐν τῇ ἐκζητήσει τῆς ἀρετῆς, χλιαροὶ δὲ καὶ μέτριοι ἐν τῇ ἐπιδιώξει τῆς εὐδαιμονίας.

ABEL DUFRESNE.

5. Τελεία εὐτυχία δύναται νὰ ὑπάρχη μόνον μετὰ πονηρᾶς καρδίας καὶ καλοῦ στομάχου.

FONTENELLE.

η'. Ἡ ἀριθμητικὴ τῆς εὐδαιμονίας.

Τὸ ἀγαπᾶν εἶνε εὐδαιμονία, τὸ μισεῖν κακοδαιμονία. Προσθέσατε τὴν ἀγάπην εἰς ἑαυτὴν καὶ ἀφαιρέσατε τὸ μῖσος καὶ θὰ ἔχητε τὴν ἀριθμητικὴν τῆς εὐδαιμονίας.

GUYARD.

θ'. Ἄλλαι παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς εὐδαιμονίας.

1. Ὁραῖον εἶνε ν' ἀκτινοβολῇ ἐπὶ μὲν τῆς ἔσθιας τὸ πῦρ, ἐπὶ δὲ τῆς εὐτυχίας ὁ νοῦς.

Σωκράτης.

2. Οὐδεὶς ἐξ ἐκείνων, οὓς νομίζετε εὐδαίμονας, εἶναι ἄξιος τοῦ ὀνόματος τούτου· τὸν εὐδαίμονα θὰ εὔρητε μεταξὺ ἐκείνων, οἵτινες ὑπολαμβάνονται ὑφ' ὑμῶν ὡς δυστυχεῖς.

Ἀναξαγόρας.

3. Ἡ εὐδαιμονία εἶναι εἰς τῶν σκοπῶν τοῦ ἀνθρώπου, δὲν εἶνε ὅμως οὔτε ὁ μόνος, οὔτε ὁ κύριος αὐτοῦ σκοπός.

V. COUSIN.

4. Ἡ εὐδαιμονία πολλακίς δὲν εἶναι ἄλλο ἢ σύνηθις.

Mme DE LESTANG.

5. Ἡ εὐδαιμονία ὁμοιάζει πρὸς τὴν νῆσον Ἰθάκην, ἥτις ἔφευγε πάντοτε πρὸ τοῦ σπεύδοντος εἰς αὐτήν Ὀδυσσεύς.

VOLTAIRE.

6. Γλυκὴ ὄναρ ψυχῆς χρυσοπτέρου εὐτυχία! τῶν πόθων λιμὴν! σταθερὰν δὲ νομίζου ἀκμὴν, καὶ εἶσαι ἄρωμα ἄνθους προσκαίρου.

Θ. Ὁρφάνιδος.

7. Ζητοῦμεν τὴν εὐδαιμονίαν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ γινώσκωμεν ποῦ, ὡς οἱ μέθυσοι, οἵτινες ζητοῦσι τὸν οἶκον αὐτῶν, συγκεχυμένως γινώσκοντες ὅτι ἔχουσι τοιοῦτον.

VOLTAIRE.

8. Συνήθως καλοῦμεν εὐδαίμονα κατὰ τὸν βίον ἐκείνον, τοῦ ὁποῦ αἱ ἐπιθυμίαι πληροῦνται κατὰ τὸν πόθον του· ἀλλ' αἱ ἐπιθυμίαι τοῦ ἀνθρώπου ἔχουσι τι παρεμφερές μὲ τῶν Δαναίδων τὸν πόθον· ὥστε ἡ εὐδαιμονία, τὴν ὁποῖαν ζητεῖ ἕκαστος ἡμῶν ἐν τῷ βίῳ, μέλλει νὰ ἦνε τὸ ἀντίθετον, κακοδαιμονία καὶ ἀθλιότης, καὶ οἱ ἄνθρωποι, παύοντες τοῦ νὰ διώκωσι τὴν εὐδαιμονίαν, μέλλουσι νὰ προσεγγίζωσι μᾶλλον εἰς αὐτήν, παρὰ διώκοντες, καθὼς καὶ αἱ Δαναίδες παύουσαι τοῦ ἀντλεῖν.

N. Σαρριγιάννης.

9. Ὁ τι χορηγοῦμεν εἰς τὰ πάθη ἡμῶν ἀφαιροῦμεν αὐτὸ ἀπὸ τῆς ἡμετέρας εὐδαιμονίας.

L. J. LARCIER.

10. Τῆς εὐτυχίας ὅπως τῆς μέθης ὅταν ἀπολαύσῃ πλειότερον ὁ ἄφρων, ἀνοπτότερος γίνεται.

Ἰσοκράτης.

11. Τῶν εὐτυχούντων ἀνταγωνιστὴς εἶνε ὁ φθόνος.

Ἰσοκράτης.

12. Σχεδία εὐτυχία! Εἶθε ἴσως ἡ μόνη ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἀληθῆς εὐτυχία!

A. DE MUSSET.

13. Αἱ εὐδαιμονέσταται τῶν ἡμερῶν ἡμῶν εἶνε αἱ ἔχουσαι μακρὰν μὲν τὴν προίαν, βραχεῖαν δὲ τὴν ἐσπέραν.

PRINCE DE LIGNE.

14. Πᾶσα εὐδαιμονία ἀποτελεῖται ἐκ δύο λυπηρῶν συναισθημάτων, τῆς ἀναμνήσεως τῆς στερήσεως αὐτῆς ἐν τῷ παρελθόντι καὶ τοῦ φόβου τῆς ἀπωλείας αὐτῆς ἐν τῷ μέλλοντι.

A. KARR.

15. Ἐκεῖνο, ὅπερ καθιστᾷ τὴν εὐδαιμονίαν οὕτω σπανίαν ἐπὶ τῆς γῆς, εἶνε ὅτι οἱ ἄνθρωποι δὲν θέλουσι νὰ ὄσιν αὐτοὶ πράγματι εὐδαίμονες, ἀλλὰ νὰ φαίνωνται τοιοῦτοι πρὸς τοὺς ἄλλους.

PÉTIET.

16. Ὅταν δυνηθῇ τις νὰ συλλάβῃ τὴν εὐδαιμονίαν, ἀφίνη δ' αὐτὴν εἶτα νὰ διαφύγῃ, τὸ πᾶν ἀποβαίνει κατῆφεια καὶ ἀπογοήτευσις, διότι αὐτὴ εἶνε ἐκ τῶν ὁδοιπόρων ἐκείνων, οὓς δὲν συναντᾷ τις δις κατὰ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ.

J. SANDEAU.

17. Διαρκεῖς εὐτυχίαι εἶνε ἐκεῖναι, αἵτινες πολὺ ἀπέχουσιν ἀφ' ἡμῶν, αἱ ὁποῖαι δὲ ἀποσύρονται, ἐφ' ὅσον ἡμεῖς προβαίνομεν πρὸς αὐτάς.

A. KARR.

18. Ἡ ἀπόκτισις μὲν τῆς εὐδαιμονίας δὲν εἶνε εὐχερής, ἢ μέγροί τινες δὲ διάσωσις αὐτῆς ἀποκτηθείσης εἶνε πολλῶν δυσχερεστάτη.

Πατριάρχ. Φώτιος.

19. Ὁ κύριος χαρακτὴρ τῆς εὐδαιμονίας εἶνε νὰ διαρκῇ πάντοτε καὶ νὰ μὴ ἀνατρέπῃται ὑπ' οὐδενὸς κωλύματος. Τὸ στερούμενον τῶν δύο τούτων ἀρετῶν δὲν εἶνε ἀληθῆς εὐδαιμονία.

Ἐπίκτητος.

Η ΜΑΥΡΗ ΠΑΡΘΕΝΟΣ.

ΦΙΛΛΑΝΔΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ.

Ἐν μιᾷ τῶν κατατετημημένων ἀκτῶν τῆς Φιλλανδίας, ἀπέναντι χωριδίου ἀλιέων, καλουμένου Αἰηδισμάρκεν, ὑψοῦται ὀλίγγυμος τις κορυφή, ἀπομεινωμένη ἐν τῷ μέσῳ τῆς θαλάσσης. Ἀπὸ τῆς ἀκτῆς, τοῦ καιροῦ ὀραίου ὄντος, διακρίνει τις κατὰ τῆτον περιφέρειαν καὶ ἀποτόμους κατωφερείας, ἄσπερ οὐδὲν ἔχνος φυτείας μετριάζει· εἶναι σκόπελος ἥμισυ φιλόξενος τοῖς ναυτιλλομένοις, ἄτε βαθείας αὐτοῦ τῆς θαλάσσης καὶ δυσχεροῦς τῆς προσπελάσεως ἅμα τῇ τοῦ ἀνέμου πνοῇ. Οἱ μόνου τοῦ βράχου κάτοικοι, τὰ θαλάσσια πτηνά, συνέρχονται αὐτοῦ τῇ ἐσπέρῃ μετὰ φωνῶν ἀντηχουσῶν, φωνῶν καταδιώξεως, πολέμου ἢ ἔρωτος.

Προσπελάζων διακρίνει τις ἐπὶ τῆς ἀποκρίνου ἀκτῆς καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς κοιλότητα, ἣν δι' ὀλίγης καλῆς θελήσεως δύναται τις νὰ παραβάλλῃ πρὸς ἐκκλησίδιον ἢ πρὸς ἀνθρωπίνην μορφήν, γυναικεῖα δὲ πως